# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 40222**

гр. София, 16.10.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Второ отделение 48 състав,** в публично заседание на 12.10.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Калина Пецова**

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **8808** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от Г. Б. с адрес в САЩ чрез адв. Г. В. срещу Заповед № 95-00-395 от 09.07.2026г. на Министерство на външните работи по реда на ЗДОИ, като обосновава правен интерес от начина на предоставяне на информацията, който не съответства на поискания.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В. с редовно пълномощно. Поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноските по делото. Депозира писмени бележки.

Ответникът Постоянен секретар на Министерство на външните работи се представлява от юрк Д. с редовно пълномощно. Оспорва жалбата, като счита същата за недопустима, поради наличие на изцяло позитивен акт за заявителя. Депозира писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на договорения адвокатски хонорар.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата се явява допустима, като подадена в срок и при наличие на правен интерес в частта на акта, с която се определя начина на предоставяне на разкритата обществена информация, който не съответства на посочения от заявителя.

По фактите се установява следното:

Настоящият жалбоподател е сезирал Министерство на външните работи с искане за предоставяне на обществена информация, по което е постановена Заповед № 95-00-151/25.02.2026г.. на Постоянния секретар на МВнР, която е отменена с Решение №24266 от 09.07.2026г. по адм. дело № 2871/2026г. на АССГ и преписката е върната на органа за ново произнасяне в уважената част.

Съдът е приел, че че поисканата с т.1 и т.2 от заявлението информация има характера на обществена такава и същата може да даде възможност на гражданите, които я търсят, да си съставят собствено мнение относно дейността на задължения субект. Поисканата от МВнР информация относно постъпилите в периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2025 г. сигнали, уведомления, сведения, които касаят „Малко българско училище” и Църквата „Св. И. Р. Чудотворец” в [населено място], САЩ, безспорно отговаря на изискванията на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, тъй като същата е от значение за живеещите в Ч., САЩ, български граждани, за които е от значение как тези обекти се управляват, каква дейност развиват, какво финансиране получават и как се разходват средствата. В тази връзка подадените сигнали, уведомления и сведения, отнасящи се до тези два обекта, като част от кореспонденцията на генералния консул е от характер българските граждани да могат да си съставят мнение за дейността на органа по отношение на тези обекти. Съдът не възприел доводите на ответника, че същият няма отношение към управлението на църквата и училището, тъй като те не се намирали на българска територия, а църквата не била собственост на държавата. Посочил, че съгласно чл.21 от Закона за дипломатическата служба, генералното консулство е териториално структурно звено на МВнР, част от задграничното представителство на РБългария, което осъществява дипломатическа и/или консулска дейност в друга държава или при международни правителствени организации. Приел за неотносими доводите на ответника, че той не разполага с управленски правомощия по отношение на МБУ, които се упражнявали от МОН.

Посочил, че поисканата информация за постъпили сигнали за Г. Б. при генералния консул касае жалбоподателя лично, което не е основание за отказ от предоставянето й, тъй като такова основание за отказ не е предвидено в ЗДОИ. Липсва и приложим друг ред за предоставяне на тази информация. С оглед на това съдът извел, че всеки гражданин има право да поиска достъп до информация, която го касае и лично, за да си състави мнение за дейността на задължения субект.

По отношение на поисканата информация за постъпилите в МВнР дипломатически грами/ноти или друг вид официална кореспонденция от Генералния консул на Република България в Ч., САЩ, засягащи и отнасящи се до „Малко българско училище” (МБУ) в [населено място], до Църквата „Св. И. Р. Чудотворец” в [населено място] представляват документи, създадени и съхранявани от държавен орган във връзка с неговата дейност по осъществяване на външната политика на Република България. В същите се обективират официални позиции, оценки и факти, които имат самостоятелно значение в рамките на външнополитическата дейност на държавата. Те са официална кореспонденция между дипломатическите представителства и централата на МВнР. Следователно данните, съдържащи се в същите, са свързани с обществения живот и представляват служебна информация по смисъла на чл.11 от ЗДОИ, а именно: сведения и данни, които се събират, създават и съхраняват от органа във връзка с дейността на Министерство на външните работи и дипломатическите служби извън страната - в случая в [населено място], САЩ.

Съдът приел, че е налице и второто изискване на чл.2, ал.1 от ЗДОИ - исканата информация дава възможност на заявителя да си състави мнение за дейността на задължения субект във връзка с функциите на МВнР и дипломатическите служби по чл.3 от Закона за дипломатическата служба, по отношение на всички български граждани, намиращи се извън територията на РБ, а именно да защитава правата и интересите на българските граждани в чужбина в съответствие с принципите и нормите на международното право.

По отношение на поискана информация относно изготвен доклад от извършена през 2024 г. в Генералното консулство на Република България в Ч. проверка и преписката по него съдът приел, че информацията относно дейността на Генералния консул е свързана с обществения живот на

РБ, доколкото консулът в качеството си на представляващ държавата в чужбина е обществена личност и следователно няма пречка тази информация да бъде предоставена на жалбоподателя. От една страна този род информация е служебна, което задължава органа да я предоставя на гражданите по тяхно искане. От друга страна в този смисъл е налице и втората кумулативна предпоставка от легалното определение чл.2, ал.1 от ЗДОИ, а именно исканата информация да дава възможност на заявителя да си състави мнение за дейността на органа, до когото е отправено заявлението.
По отношение на изложеното от ответника становище, че в доклада се съдържа класифицирана информация или друга защитена тайна в съответствие с чл.37, ал.1, т.1 във вр. с ал.2 от ЗДОИ, съдът указал, че може да бъде предоставен частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен. Липсата на дадено съгласие от С. С. не възприел за основание за постановяване на отказ в хипотезата на чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ, защото в случая е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т.6 от ДР на ЗДОИ, тъй като исканата информация се отнася до дейността на държавните органи – Генералния консул и МВнР и цели да установи начина, по който същите упражняват своите властнически правомощия, формират своите позиции и политики по отношение на българската общност в района на Ч., САЩ, отнася се до начина, по който МВнР упражнява своите правомощия чрез консула спрямо тази общност, което би позволило гражданите да си съставят мнение за законосъобразността и прозрачността на тази дейност, като се повиши прозрачността и отчетността на задължения субект при осъществяване на публичните му правомощия.
Така мотивиран, съдът отменил отказа и изпратил преписката на органа за ново произнасяне при спазване на указанията от мотивите на решението.
Въз основа и в изпълнение на това решение е издадена оспорената в настоящото производство Заповед, с която се изпълняват указанията на съда за предоставяне на посочената част от информацията.
Спорът се свежда до начина на предоставянето й. В заявлението изрично е записано, че се иска предоставянето да е по електронен път. Вместо това, органът изрично указва, че информацията се предоставя информацията чрез преглед на същата / оригинал или копие/ в читалнята на Министерство на външните работи.
Жалбоподателят сочи, че в тази си част заповедта е нищожна, тъй като е в противоречие с влязлото в сила решение на административния съд.
Настоящият състав не намира основания за нищожност на същата, тъй като в съдебното решение не се съдържат указания за начина на предоставяне на информацията, а само, че същата се дължи, поради което не е налице пряко противоречие или неизпълнение с влязъл в сила съдебен акт.
Заповедта обаче в тази си част се явява незаконосъобразна, тъй като с начина на предоставяне практически се препятства предоставянето й, тъй като постоянният адрес на заявителя е в САЩ. От друга страна, съгласно чл. 27, ал.1, т.3 от ЗДОИ, органът следва да съобрази посочения от заявителя начин за предоставяне на информацията.
Органът е посочил следните мотиви: в конкретния случай информацията имала служебен характер и следва да се третира с необходимото внимание, като се използва единствено за целите на осведоменост и съставяне на мнение за работата на администрацията у лицето – заявител. Следвало при боравене със същата да се отчита нейния чувствителен характер и при отчитане на факта, че същата е създадена при изпълнение на задълженията на Генералния консул на Репулика България в Ч., САЩ. Евентуалното разпространяване на информацията би могло да има трайни негативни последици върху функциониране на българския православен храм „С. И. Рулски-Чудотворец“ в Ч. и на дейността на „Малко българско училище“ в Ч. и връзките с

българската общност.
Съдът намира така изложените мотиви за напълно неподкрепени от факти и голословни.
В нормата на чл. 27, ал.1 от ЗДОИ са посочени изчерпателно хипотезите, при които органът може да измени начина за предоставяне на информацията спрямо заявения такъв. Това са: 1. за нея няма техническа възможност; 2. е свързана с необосновано увеличаване на разходите по предоставянето; 3. води до възможност за неправомерна обработка на тази информация или до нарушаване на авторски права.
Изложените от органа мотиви са изградени на потенциални съмнения за неправомерна обработка, като се изхожда от вида на данните.
В отменителното решение на АССГ на предходно постановения отказ изрично е посочил, че търсената информация е обществена, служебна и свободно достъпна, както и с надделяващ обществен интерес. С оглед това, следва да се възприеме, че вече с влязъл в сила акт, задължителен за страните, е указано, че се касае за информация, до която е следва да се предостави свободен достъп. Поради това, органът следва да съобрази начина на предоставянето й съобразно със заявлението на лицето.
Извън това, при хипотезата на съмнения за неправомерна бъдеща обработка, органът следва да изложи конкретни мотиви за това. Бланкетното посочване, че се касае за чувствителни данни, не замества обосновани предположения за твърдяната неправомерна обработка, още повече при налична задължителна квалификация от съда на данните като такива със свободен достъп и надделяващ обществен интерес.
С оглед горното, жалбата се явява основателна и следва да бъде уважена, като след отмяна на заповедта в частта й, с която е определен начина на достъпа, делото следва да се изпрати като преписка на органа за изпълнение на дадените указания и предоставяне на търсената информация по начина, заявен в заявлението на лицето.
С оглед изхода на спора, основателна се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените разноски. За основателно обаме съдът приема възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на заплатения хонорар. Поради това, въпреки данните за реалното му изплащане, съдът намира, че следва да коригира същия до 500 евро, в съответствие с чл. 8, ал.3 от Наредба №1 /2004г. за възнагражденията за адвокатска работа и предвид липсата на обем и фактическа или правна сложност на делото.
Воден от горното, съдът
РЕШИ:
ОТМЕНЯ Заповед № 95-00-395/09.07.2026г. на Постоянния секретар на Министерство на външните работи в частта й, с която се определя начина на предоставяне на търсената информация.
ВРЪЩА делото като преписка на органа за определяне на начин на предоставяне на информацията съобразно със заявеното от Г. Б. .
ОПРЕДЕЛЯ 14-дневен срок за изпълнение.
ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати в полза на Г. Б. сумата от 505.11 евро / петстотин и пет евро и единадесет цента/, от която 500 евро признат адвокатско хонорар и 5.11 евро заплатена държавна такса.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ